

Informace o sovětském časopise EKO

V Sovětském svazu se každoročně vydává množství odborných knih zabývajících se společenskou problematikou a vychází značný počet periodik vztahujících se k tomuto tématu. V Novosibirsku vychází u nás ne příliš známý časopis *EKO — Ekonomika a organizace průmyslové výroby*, který je vydáván Sibiřským oddělením Akademie věd SSSR. V redakční radě jsou vynikající sovětské vědci, pracující převážně v ústavech Sibiřského oddělení Sovětské akademie věd. Mnozí z nich jsou svými pracemi známi i u nás, např. E. G. Antosenkov, R. N. Jevstignejev, D. D. Moskvín či A. G. Aganbegjan, který je současně hlavním redaktorem časopisu. EKO existuje čtvrtý rok a za tuto dobu uveřejnil okolo 500 statí, rozhovorů a dopisů. Autory jsou především vědečtí pracovníci i řídicí pracovníci průmyslových závodů, straničtí funkcionáři, novináři.

Časopis je určen širokému okruhu pracujících a vědeckotechnickým pracovníkům na závodech, ekonomům, přednášejícím i studentům vysokých škol ekonomického zaměření, vědeckovýzkumným pracovníkům, plánovačům a projektantům různých organizací, tedy všem, kteří se zabývají současnými ekonomickými problémy.

Časopis systematicky publikuje materiály pro školy a kroužky ekonomického vzdělávání. Na jeho stránkách se řeší otázky integrace vědy a výroby, časopis se zabývá problematikou hospodářské reformy, směry a tendencemi vědeckotechnického rozvoje, sociálně ekonomickými problémy, problémy práce a spolu s tím i ekonomicko-matematickými metodami a optimalizací výroby. Uvádí problémové okruhy i výsledky z oblasti sociálního plánování a metod řízení, dále statistické údaje, pojednává o organizaci průmyslové výroby v cizině, o ekonomické praxi. V časopise je vymezeno místo recenzí a informací o nejlepších knihách, které byly v oblasti ekonomiky vydány v probíhajícímu roce, i dopisům čtenářů.

Protože je časopis určen širokému okruhu čtenářů, kteří se zajímají o současné problémy ekonomické teorie a praxe, snaží se redakce udržovat s nimi stálý kontakt. Jednou z forem tohoto spojení je právě zavedená rubrika *Dialog se čtenářem*, v níž redakce hodlá vést diskusi se čtenáři o problémech jim blízkých podle jejich profese a zájmů. Nadhozené diskusní otázky jsou předkládány vědcům a praktikům a tvoří tak základ rozsáhlé a plodné diskuse.

Mezi podobně zaměřenými časopisy vydávanými v SSSR EKO jako jediný pravidelně publikuje materiály o ekonomice dalších socialistických zemí. Byly to již statí o ekonomice Maďarska, Polska, Německa, Československa; další materiály se budou publikovat v rubrice *Na návštěvě je u nás...*, která je tomuto okruhu vyhrazena.

Časopis EKO tak seznamuje své čtenáře se současnými ekonomickými názory, s novými poznatky o průmyslové výrobě, s obecnými i specifickými otázkami organizace a řízení, s aplikací ekonomicko-matematických metod při řešení národohospodářských úkolů a se zkušenostmi získanými v SSSR i v cizině.

Marta Palatová

Vatikán na křižovatce dějin

Svět, ve kterém žijeme, zůstává přes určité zmírnění napětí třídně rozdělen. Rozpor mezi světem kapitalismu a světem socialismu se stále více projevuje jako střetávání ideologických základů dvou protichůdných společenských systémů. Jednotící ideologii světové socialistické soustavy je učení marxismu-leninismu, zatímco ideologie katolicismu vystupuje stále výrazněji jako nejvlastnější ideologický základ kapitalistického společenského zřízení. Ideologie katolicismu je zároveň nejvlivnější, nejužší a nejrozšířenější forma společenského vědomí. Přiznal to zcela jednoznačně i jeden z nejvlivnějších ekonomů a obhájců amerického imperialismu John K. Galbraith ve své knize *The New Industrial State*. „V minulosti jsme navrhovali řešení předkládaná kalvinismem a neudělali jsme žádný pokrok. S řešeními, která nabízí katolicismus, se nám povede lépe. Tato řešení budou možná méně uspokojovat duši kalvinisty, ale mohou posloužit k tomu, aby ji udržela dále na tomto světě.“ [4 : 337].

Tento problém ze svého hlediska pocítují sami američtí katolíci. Vydali v letech po druhé světové válce celou řadu knih, v nichž se zamýšlejí nad svým vztahem k americké společnosti a nad svým postavením v ní, ale i v celém poválečném světě. Katolická církev v USA se svými více než 50 milióny věřících představuje nejvýznamnější, nejlépe organizovanou a stále ještě jednotným učením vedenou křesťanskou církev nejen v USA, nýbrž v celém křesťanském světě. Nadto svým úzkým spojením s vládnoucími vrstvami USA představuje i významného mocenského činitele, jehož názory a stanoviska jsou prosazována ve Vatikáně, i když teologové evropských ka-